



19-04-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল - দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধতে উপৰাম (নিমিত্ত) হৈ থাকা, সকলোকে চম্ভালি থাকিও কাৰো
প্ৰতি মমত্ব নাৰাখিবা”**

***প্ৰশ্ন:-** এই নাটকখনত কোনটো ভুল মায়াই যেতিয়া কৰাই দিয়ে তেতিয়া পিতা অভুল বনাবলৈ আহে?

***উত্তৰ:-** প্ৰথম ভুল এইটোৱেই কৰিছে যে ব্ৰহ্ম তত্ত্বক পৰমাত্মা বুলি ভাবি ল'লে। তত্ত্বৰ লগত যোগ লগোৱা এইয়াটো মিছা হৈ গ'ল, ইয়াৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। ২- হিন্দুস্থানত থকাৰ কাৰণে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ সলনি নিজকে হিন্দু ধৰ্ম বুলি কোৱা এইয়াও বহুত ডাঙৰ ভুল। এই ভুলৰ কাৰণেই ধৰ্মৰ শক্তি নোহোৱা হৈছে। এতিয়া পিতা আহিছে তোমালোকক অভুল বনাবলৈ।

***গীত:-** কোন আহিল আজি মোৰ মনৰ দুৱাৰত.....

ওম্ শান্তি। এইয়া কোন আহিছে সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ? সন্তানৰ ওচৰত মাতা-পিতাহে আহিব। যাৰ কাৰণে গোৱাও হয়, তুমিয়েই মাতা-পিতা আমি তোমাৰ সন্তান। এতিয়া তোমালোকে সন্তানৰ ভাৱনাৰে বহি আছা। পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজাইছে যে “মই নিৰাকাৰ”। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাইহে এনেকৈ ক'ব পাৰে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা। এইটোতো জানে যে মোৰ কোনো স্থূল বা সূক্ষ্ম শৰীৰ নাই। আত্মাইহে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কৈ আছে। নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি সন্তানসকলক পঢ়াই আছে। নতুন কোনোৱে শুনিলে ক'ব যে এইয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে! হয়, শিৱ ভাগৱানে কয় ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা। শিৱ বাবাবতো নিজৰ শৰীৰ নাই। তেন্তে ইমানবোৰ বি.কে. কৰ পৰা আহিল? সেই ব্ৰাহ্মণে নিজকে ব্ৰহ্মাকুমাৰ বুলি নকয়। তোমালোকে কিয় কোৱা আমি বি. কে. হওঁ বুলি? তোমালোকে সিদ্ধ কৰি ক'ব পাৰা যে এই ব্ৰহ্মাৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। তেওঁৰ এই তিনিগৰাকী সন্তান - ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰ। গতিকে শিৱবাবাই এই ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে মুখ বংশাৱলী ৰচি তেওঁলোকক মনুষ্যৰ পৰা দেৱী-দেৱতা বনায়। এই পৃথিৱীত মনুষ্যতো বহুত আছে। অনেক প্ৰকাৰৰ ভিন্ন-ভিন্ন ধৰ্ম, জাতি আছে। গুজৰাটী, পাঞ্জাবী, যু.পি., খ্ৰীষ্টিয়ান, বৌদ্ধ, মহাৰাষ্ট্ৰীয় আদি কিমান জাতিৰ নাম আছে। সত্যযুগত ইমানবো ধৰ্ম, জাতি নাথাকে। অনেক প্ৰকাৰৰ ভাষা, ধৰ্মও নাথাকে। কোৱাও হয় এখনেই ৰাজ্য হওঁক। সত্যযুগতেই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম থাকে। পিতাই কয় মই আহি এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰো। গোৱাও হয় - মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ সময় নালাগে। দেৱতাসকল থাকে সত্যযুগত, ত্ৰেতাৰ নাথাকে। ত্ৰেতাত ক্ষত্ৰীয় বৰ্ণ থাকে। শাস্ত্ৰত লিখা আছে - ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ ওলাল। পিছত ব্ৰাহ্মণক পঢ়াই দেৱতা আৰু ক্ষত্ৰীয় ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। বাকী যি অনেক ধৰ্ম আছে, সকলো বিনাশ হ'ব। পিতাই বুজাই মৰমৰ সন্তানসকল- মই তোমালোক আত্মাসকলৰ প্ৰকৃত পিতা হওঁ। মই কেতিয়াও সলনি নহওঁ। মোক সদায় পিতাৰ ভাৱনাৰে স্মৰণ কৰা। ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে কিয়নো এই শিক্ষা ভগৱানৰ বাহিৰে আৰু অন্য কোনোও দিব নোৱাৰে। এতিয়াতো অনেক ধৰ্ম আছে। তোমালোকে ইয়াৰ তালিকা উলিয়াব নোৱাৰা। কিমান মনুষ্য আছে, পিতাই আহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাই, সেয়াও সকলোকেতো নবনায়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই কয় - মোৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে এইদৰে বুজাব নোৱাৰে। পিতাই বহি সত্যযুগৰ কাৰণে তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়ায়। পিতাই কয়, সন্তানসকল এতিয়া যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰি স্বৰ্গৰ উচ্চ পদ ল'ব বিচৰা লৈ লোৱা। প্ৰত্যেক মনুষ্যই নিজৰ আজীৱিকাৰ কাৰণে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰে! কোনোবা মেতৰেও ভালদৰে পঢ়িলে উচ্চ পদ পাব পাৰে। ইয়াতো পিতাই কয় অবলা-গণিকা সকলেও পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ সূৰ্যবংশী ৰাজ্য পাব পাৰে।

পিতাই বুজাইছে - এই সময়ত প্ৰত্যেক দ্ৰৌপদীয়ে কাতৰেৰে আহ্বান কৰে- বাবা বক্ষা কৰা, তাৰ পিছত দেখুৱাই শ্ৰীকৃষ্ণ ওপৰত বহি আছে। দ্ৰৌপদীয়ে শাৰী পাই থাকে, বক্ষা পৰে। আচলতে এনেকুৱা কথাতো নহয়। এয়া এই সময়ৰে কথা। পিতাই কয় তোমালোকক ২১ জন্ম নাঙঠ হোৱাৰ পৰা বক্ষা কৰো। তোমালোকৰ বস্ত্ৰ কোনোৱে আজুৰিব নোৱাৰে। এইয়া হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ, দুয়োৱেই পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। আধাকল্প বিকাৰে ঘেৰি থকাৰ কাৰণেই এই অভ্যাস এতিয়াও আতৰিয়েই নাযায়। পিতাই আহি তোমালোকক নাঙঠ হোৱাৰ পৰা বক্ষা কৰে, ইয়াতেই বহুত পৰিশ্ৰমৰ দৰকাৰ হয়। পৱিত্ৰতাত থাকে আকৌ মায়াই আক্ৰমণ কৰে। বিষৰ কাৰণে অবলাৰ ওপৰত বহুত অত্যাচাৰ হয় আৰু সন্তানৰ প্ৰতি মোহো থাকে, এই ক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণ নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। প্ৰথমতে যেতিয়া যজ্ঞকুণ্ড তৈয়াৰ হৈছিল বহুতে সাহসেৰে পলাই আহিছিল। দেখিছিল যে মাৰ খাব লাগে, কাজিয়া কৰে তেতিয়া ততালিকে ত্যাগ কৰিছিল। সন্যাসীও গুচি যায়। প্ৰথম অৱস্থাত তেওঁলোকক স্মৃতিয়ে বিচলিত কৰে। নষ্টোমোহা হ'বলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয় কিয়নো তেওঁলোকৰ ওচৰত প্ৰাপ্তিৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য একো নাই। কোনো শক্তি নাপায়। তোমালোকে শক্তি পোৱা। তেওঁলোকে পৱিত্ৰতাৰ শক্তি ক'ৰ পৰা পাব? পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ এজন পৰমপিতা পৰামাত্মাহে, তেওঁৰ পৰাহে সম্পত্তি পোৱা যায়। তেওঁলোকে (সন্যাসী) পিতাৰ সৈতেতো যোগ নলগাই, ব্ৰহ্মৰ সৈতে যোগ লগাই সেয়ে সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ তত্ত্বৰ সৈতে যোগ লগোৱাটো মিছা হৈ যায়। চোৱা এইটো পইণ্ট ভালদৰে ধাৰণ কৰিব লাগে। ভুলটো বহুতেই কৰিছা। হিন্দুস্তানত বাস কৰোতাই হিন্দু ধৰ্ম বুলি কৈ দিয়ে। এইটোও ভুল। ব্ৰহ্ম অথবা তত্ত্বক পৰামাত্মা বুলি কোৱাতো সেয়াও ভুল। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পিতাই আহি বুজাই যে এইটো- এইটো ভুল মায়াই কৰোৱাই। বাবা আহি পুনৰ অভুল বনাই। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম, এটাই ভাষা আছিল। এনেকুৱা নহয় যে বৃন্দাবনত থকা সকলক বৃন্দাবনী বুলি ক'ব। তাত ধৰ্মই এটা। পিতাই কয় মই আহো তোমালোকক পুণৰাই সেই দেৱতা বনাবলৈ। তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যোৱা। পিতাই স্বৰ্গৰেই ৰচনা কৰে তেন্তে আমি নৰকৰ মালিক কিয়! নতুন দুনীয়াত নিশ্চয় আমি়েই স্বৰ্গৰ মালিক হ'ম। সেই সময়ত বাকী সকলো আত্মা পৰমধামত থাকিব। এই কথা এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। যিমানে যোগ কৰিবা সিমানেই ধাৰণাও ভাল হ'ব। ক'তোতেই মমত্ব থকা উচিত নহয়। নিজকে নিমিত্ত বুলি ভাবি লালন-পালন কৰা। পিতাৰ সম্পত্তি। দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ আমি নিমিত্ত হওঁ। পৰীক্ষাও আছে। কাৰোবাৰ বেমাৰ হ'লে, দুখী হ'লে, তেতিয়া চম্ভালিবও লাগিব। এইখন হৈছেই দুখৰ দুনীয়া। শিৱবাবাতো কেতিয়াও দুখী নহয়। তেওঁতো নিমিত্ত হয়। কাৰোবাৰ কিবা হ'ল বুলি ক'লে ক'ব নিজৰ হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰি অন্য শৰীৰ ল'লে, ইয়াত মোৰ কি যায়। ইমানবোৰ মনুষ্যই শৰীৰ এৰিব, শিৱবাবাৰ দুখ হ'ব জানো ! বাবাৰ আৰুহে ফুৰ্তি লাগে। এই পুৰণা ছিঃ ছিঃ শৰীৰৰ পৰা মুক্ত কৰি সন্তানসকলক পুনৰ লৈ যাম। দুখৰ কোনো কথাই নাই। খেদ কৰিবলগীয়া কোনো কথাই নাই। আমি উঠোতে-বহোতে মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰো। পৰমধামলৈ যোৱাৰ কাৰণে আমি তৈয়াৰ কৰি আছে। বাবাক স্মৰণ কৰোতে কৰোতে এই শৰীৰ এৰিম। এনেকুৱা বহুত সন্যাসীৰো হয়। বহি বহিয়েই নিজকে ভাবে যে মই ব্ৰহ্মত গুচি যাওঁ, গৈ বিলীন হ'ম। এনেকৈ বহি বহিয়েই শৰীৰ এৰি দিয়ে। পিতাই নিজৰ অনুভৱৰ আধাৰত কয়। প্ৰণায়ম কৰি-কৰি নোহোৱা হয় (শৰীৰ ত্যাগ কৰে)। এনেকুৱা নহয় যে সেই আত্মা ব্ৰহ্মলৈ গুচি যাব। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি লগে লগেই অন্য এটা শৰীৰ ধাৰণ কৰে। বাকী কোনো নিৰ্বাণলৈ নাযায়, নাইবা জ্যোতিৰ-জ্যোতিত বিলীন হয়। সকলোৱে অভিনয় নিশ্চয় কৰিবই লাগিব।

পিতাই কয় - মই তেতিয়াই আহো যেতিয়া সকলো অভিনেতা-নেত্ৰী ইয়াত উপস্থিত থাকে কিয়নো মই সকলো প্ৰেমিকাৰ প্ৰেমিক। মোৰ পিছে-পিছে সকলো প্ৰমিকা পুনৰ আহিব। মই আহিছো সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ। এতিয়া নাটক পুৰা হয়। এতিয়া যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব। সংগতি দাতা এজন পিতাই হয়। এতিয়া পিতা আহিছে, বুজাই আছে - মই কেতিয়া আৰু কেনেকৈ আহো। পিছত তোমালোক সকলো আত্মাকে লৈ যাওঁ। ছিঃ ছিঃ ৰ পৰা ফুল বনাওঁ। ফুল হওঁতা সকলেই বলিহাৰ হ'ব। দেখুওৱায় কৃষ্ণই পলুৱাই নিলে। কিন্তু কাৰ কাৰণে পলুৱাই নিলে? শ্ৰীকৃষ্ণৰতো কথা নহয়। এয়াতো বাবাইহে পলুৱাই আনিলে। সহজ ৰাজযোগ শিকাই স্বৰ্গৰ মহাৰাজা মহাৰাণী বনাবলৈ। তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰো

কৰিছা ভৱিষ্যতে ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী হোৱাৰ। তোমালোকে জানা যে আমি ময়ূৰ-মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী হ'ম। এতিয়া তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ। গোৱা হয় প্ৰজাপিতা ব্ৰাহ্মা। গতিকে তেওঁৰ সন্তান ব্ৰাহ্মাকুমাৰ-ব্ৰাহ্মাকুমাৰী হোৱা। এইবোৰ কথা নিজেও বুজিবলগীয়া আৰু আনকো বুজাবলগীয়া। ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। সেয়ে সকলোৱে ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কোনো কষ্ট নিদিয়, কেৱল কয় – হে আত্মা, মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ ইমানখিনিতো স্মৃতিত ৰাখিবা। দেহী-অভিমানী হোৱা। দেহ-অভিমানত আহিলেহে মায়াই ঘোচা লগাই দিয়ে। ইয়াৰ ওপৰত এখন নাটকো বনোৱা হৈছে। মায়াই এনেকুৱা কৰে, ভগৱানে এনেকুৱা কৰে। প্ৰেক্ষিকেলত দেখা পোৱা যে কিমানে পিতাৰ হৈও পিছত মুখ ঘূৰাই দিয়ে! গৈ নিন্দাও কৰে। আচৰ্যজনক শুনে, কয়, পিছত আঁতৰি যায়। সত্য পিতা, সত্য শিক্ষক, সৎগুৰুৰ নিন্দা কৰে। তাকে দেখি মনুষ্যই কয় ঈশ্বৰক জানো কোনোবাই তেনেকৈ এৰিব পাৰে। গতিকে এনে নিন্দকে উচ্চৰো উচ্চ স্থান পাব নোৱাৰে। এইয়া হৈছে এতিয়াৰে কথা।

কোনো কোনো সন্তানৰ নষ্টোমোহা হ'বলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। বহুতৰ মোহ আতৰিয়ে নাযায়। বাবাইতো কয় সন্তানকো চম্ভালি থাকা। সিহঁতকো শিৱবাবাৰ স্মৃতি দিয়াই থাকা। যি ভাল হ'ব তেওঁলোকে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকিব। পিতাই বুজাই চৰকাৰেও পৰিত্ৰতা বিচাৰে। গতিকে তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে আমি ভাৰতক পৰিত্ৰতাত আনিবৰ কাৰণে পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰো। আমি ভাৰতক নিশ্চয় স্বৰ্গ বনাম। কন্যাসকলে, মাতা-পিতাৰো উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে। পিতাকতো দৰিদ্ৰ নিবাসী বুলি কোৱা হয়। ধনবানৰ সকলো ধন-বস্তু মাটিত মিহলি হৈ যাব। ধনবানৰ কাৰণে বহু শক্তিৰ দৰকাৰ কিয়নো যুগ্ম জমা (joint stock) থাকে নহয়। গতিকে নিজৰ বস্তু কেনেকৈ অৰ্পিত কৰিব! পিতাৰতো দৰিদ্ৰ নিবাসী বুলিয়েই গায়ন আছে। আচ্ছা !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) লক্ষ্য-উদ্দেশ্যক বুদ্ধিত ৰাখি পৰিত্ৰ হোৱাৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। পুৰণা শৰীৰৰ পৰা মমত্ব আতৰাই দিব লাগে।
- (2) উঠোতে-বহোতে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। কোনো কথাত খেদ কৰিব নালাগে। কেতিয়াও পিতাৰ নিন্দা কৰোৱা কোনোধৰণৰ কাম কৰিব নালাগে।

***বৰদান:-** বিজয়ৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ দ্বাৰা নিৰাশাক আশালৈ পৰিৱৰ্তন কৰোতা নিশ্চয়বুদ্ধি হোৱা।

যদিহে নিশ্চয় অটুট থাকে তেন্তে বিজয় সদায় থাকিবই, বিজয়ৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা সদায় থাকিব লাগে, নিৰাশাৰ সংস্কাৰ হ'ব নালাগে। যিকোনো কঠিন কাম ইমানেই সহজ অনুভৱ হওঁক যে কোনো ডাঙৰ কথা নহয় কিয়নো অনেক বাৰ সেই কাৰ্য কৰিছো, কোনো নতুন কথা নহয়, সেয়ে নিৰাশাৰ নাম চিহ্নও থাকিব নালাগে, কোনোধৰণৰ স্বভাৱ-সংস্কাৰত এইটো সংকল্প আহিব নালাগে যে নাজানো এয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব নে নহয়, হয়েই সদা কালৰ বিজয়ী।

***শ্লোগান:-** শক্তিশালী হ'বলৈ হ'লে সদায় খাজনাৰ স্মৃতিত আৰু সোঁৱৰণত থাকা।

!!ওম শান্তি!!
